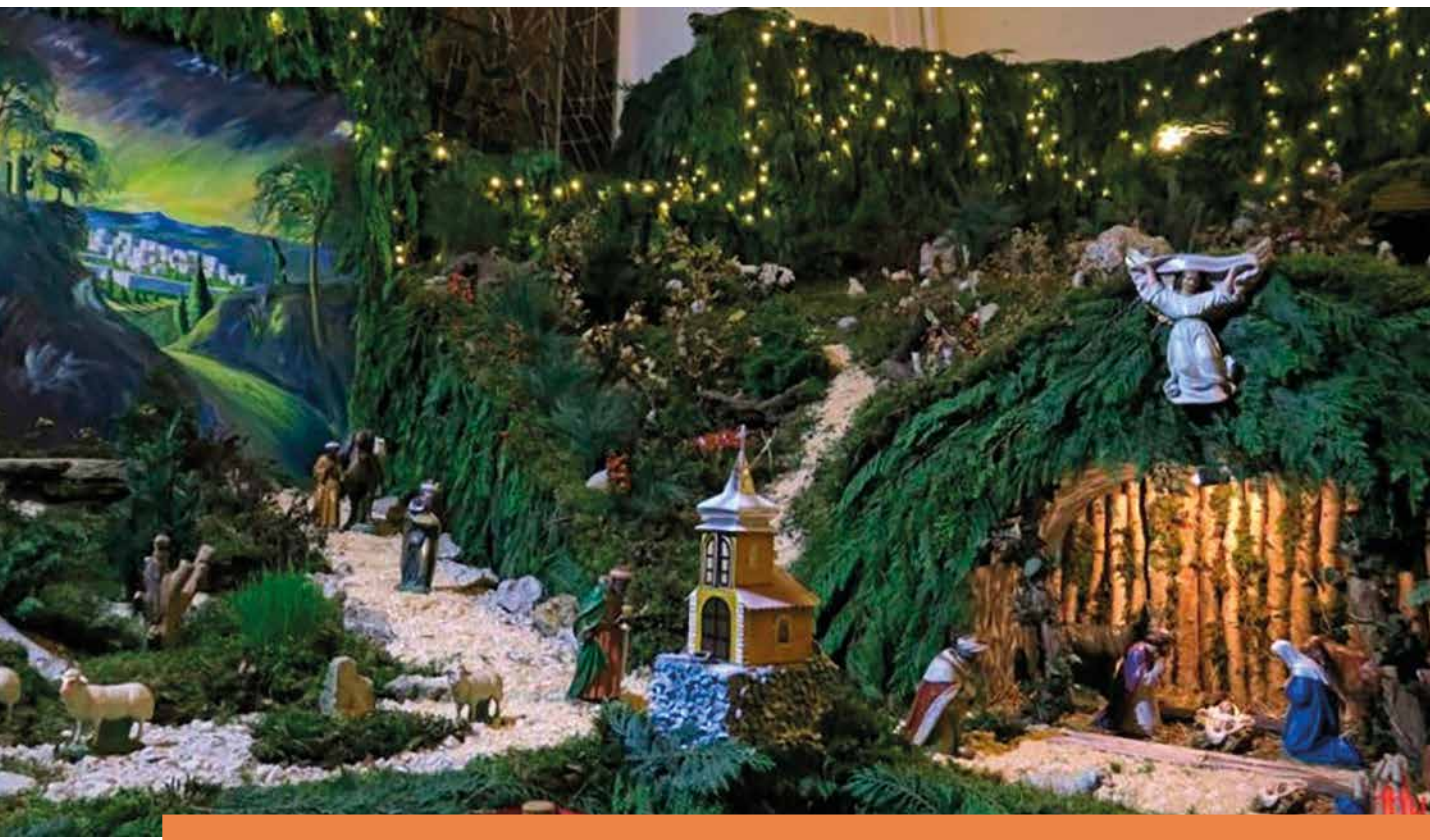

SPIRITUS

A KAPOSVÁRI EGYHÁZMEGYE LAPJA ♣ 21. évfolyam, 4. szám 2019. december

ADVENT ELSŐ VASÁRNAPJÁRA IDÉN IS ELKÉSZÜLT A VÖRSI BETLEHEM, VÁRJÁK A LÁTOGATÓKAT

Hetvenegyedik alkalommal építették meg a vörsi Szent Márton püspökről elnevezett templomban Európa legnagyobb területű, beltéri betlehemét, amely 2020. februárjáig fogadja a látogatókat. A lenyűgöző látvány mellett Advent minden vasárnapján egy-egy kulturális attrakciónak lehetnek tanúi az odalátogatók. Lapunk valamennyi olvasójának a vörsi betlehem fotójával kívánunk Istentől áldott, kegyelmekben gazdag karácsonyt és békés, reményteli újesztendőt.

ANTIÓCHIÁS FIATALOK SIÓFOKON
A 11. nagyhétfőjét tartották
6. o.

CURSILLISTÁK TALÁLKOZÓJA
Székely János megyéspüspökkel
4. o.

„LUXUSSZÁNKÓN” AFRIKÁBA
Útra kel Somogyapáti plébánosa
12-13. o.

Ady Endre

Kis, karácsonyi ének

Tegnap harangoztak,
Holnap harangoznak,
Holnapután az angyalok
Gyémánt-havat hoznak.

Szeretném az Istent
Nagyosan dicsérni,
De én még kisfiú vagyok,
Csak most kezdek élni.

Isten-dicséretére
Mégis csak kiállok,
De boldogok a pásztorok
S a három királyok.

Én is mennék, mennék,
Énekelni mennék,
Nagyok között kis Jézusért
Minden szépet tennék.

Új csizmám a sárban
Százszor bepiszkolnám,
Csak az Úrnak szerelmemet
Szépen igazolnám.

(Így dúdolgattam én
Gyermek hittel, bátran
1883
Csúf karácsonyában.)

A szerkesztő ajánlásával

SZÖVEG: LŐRINCZ SÁNDOR

Rinyakovácsi templomának közelében áll az a hófehér falú ház, amelyben apám született. Az apai-nagyszülői örökséget jelképes összegért ajánlottam fel a helyi önkormányzatnak, amely egy sikeres EU-s pályázatnak köszönhetően szépen felújítva adott át a parányi település lakóinak. Közösségi házként funkcionál – sok játékkal, többnyire izléses dekorációval. E falak között

élt évtizedeken át az egykori módos gazda, József és felesége, Julianna, s innen indult szerencsekereső útjára két fiuk: Sándor és hét évvel fiatalabb öccse, Jóska, kik már mindannyian az öröklét lakói. Gyerek- és kamaszkorom nyarainak, teleinek volt színhelye e porta, s karácsonyok megszépítője a szegényes díszítésű, fényfüzerek nélküli fenyő, meg a templom harangszava, ami azóta is fülembe cseng. Ady Endre anyám által betanított Kis, karácsonyi énekét sokszor elszavaltam az angyalváró családi körben. Mi, legkisebbek abban reménykedtünk,

a kisdéd születésével megérkezik a gyémánt-hó is. Sokszor így esett, és akkor indulhattunk, hogy utat söpörjünk az istállóig. A galambdúcos épületből már elszállították a jászlakat, melyekből lovak, tehenek és borjak vették magukhoz eledelüket. Néhány napja újra itt jártam. Hiányzott a baromok lehelte jászolmeleg..

Mivel a „nagy ház” még nem készült el teljesen, 1912-ben dédanyám itt hozta világra nagyapámat. Istállóban, jászolmelegben született ő is, mint Jézus. Karácsonyom misztériumához ez a történet is hozzátartozik.

Egyházmegyei füveskönyv

A SZERKESZTŐ MINDIG TANUL; FŐLEG, HA OLYAN GONDOLATOKAT HALL, AMELYEK ÖRÖKRE FOGÓ TINTAKÉNT LELKÉBE VÉSŐDNEK, ÉS AZT SZERETNÉ, HA KÖZKINCCSÉ VÁLNÁNAK, HA MINÉL TÖBBEK TÖLTEKEZNEK BELŐLÜK. ÍME, EGY CSOKOR:

Vajda Gábor, a kaposvári Jézus Szíve-templom plébánosa:

– A pap olyan ember, akinek létezése – minden, sokszor oly kézzelfogható emberi gyarlóság ellenére is – életáldozat és odaadottság. Miközben megújítja Krisztus áldozatát a szentmisében, s jelenvalóvá teszi az egyszer s mindenkorra a Kálvária hegyén végbement áldozatot, a pap maga is áldozattá válik. Földi pályánk a ránk bízott emberek halhatatlan lelkének megmentéséért hozott, az esetek túlnyomó többségében feltűnésmentes áldozatok sokasága. A szentségek kiszolgáltatása, melyek révén a Mindenható lép kapcsolatba a személlyel, folyamatos készüllet, s állandó Istenre figyelést igényel. A zsolttáros figyelmeztetése – „Igaz áldozatot hozzatok és bízattok az Úrban!” – valódi életprogram. Ez az Úrba vetett bizalom segít át azokon a helyzeteken, amelyeket a sátán arra igyekszik használni, hogy a bizonytalanság örvényébe, a megkeseredettség vermébe rántsza az embert.

Vörös Péter, a kaposvári Szent Kereszt-templom plébánosa:

– Nagy segítség, ha körülölel bennünket egy olyan közösség, amelyben megtapasztalhatjuk: nem vagyunk egyedül. Az egyházi oktatási rendszer éppen egy olyan közösséget kínálhat, amelyben világossá lesz: a diák nincs egyedül a hitével. Kaposváron működik katolikus iskola, amely nem a kötelező hittantól vagy a szentmisétől lesz katolikus, hanem ha ezt a közösséget képes megteremteni és életben tartani. Úgy vélem, az új vezetés ezt a célt fogja szolgálni, és előrevivő lenne, ha a pedagógusok is támogatnák e szándékot.

Dr. Csillag Gusztáv ügyvéd, a Keresztény Értelmiségiek Szövetsége kaposvári szervezetének elnöke:

– A koncentrikus körök elvét vallom, amelynek lényege, hogy a centrumban az

egyház megalapítója, Jézus Krisztus áll. Őt veszik körül a főpapok, a papok, s a lelki közösségek. A KÉSZ egy tágabb közösség; rendezvényeinkkel olyan személyeket szólítunk meg, akik azonosulnak az általunk képviselt egyházképpel, s a találkozó kiváló alkalmak arra, hogy közelebb kerüljenek a kereszténységhez. Ha belegondolunk, az egész emberi élet istenkeresés; van, aki közelebb kerül az Úrhoz, van, aki távolabbra keveredik, de az ateista is keresi Istent, legfeljebb még nem tud róla.

Dr. Rajnics Péter főorvos, a kaposvári Szent Imre-templom képviselőtestületének világi elnöke:

– Legnagyobb kihívás számomra akolitusként a hitelesség önmagam és mások előtt. Önmagam előtt hitelesnek lenni azt jelenti, hogy ismerem a bennem lakó jó- és rossz tulajdonságaimat, önmagamnak nem hazudok, nem csapom be magam. Mások előtt hitelesnek lenni azt jelenti, hogy allűrök és álarcok nélkül, őszintén próbálunk élni, erényeinkre büszkén, de hibáinkat elismerve. És az sem hátrány, ha a tetteink alátámasztják a szavainkat és fordítva. Ez pedig nem mindig könnyű, ezért nagy kihívás számomra.

10 éves Ultreya a Kaposvári Egyházmegyében

A misszió eszköze a barátság!

SZÖVEG ÉS KÉP: KLING MÁRK

Október 12-én ünnepi, 10 éves ultreyát – cursillos találkozót – tartottak a kaposvári Nagyboldogasszony-székesegyházban.

2009 novemberében tartották az 1. férfi cursillót a Kaposvári Egyházmegyében, Balás Béla megyéspüspök engedélyével. Az elmúlt tíz évben mintegy négyszázan vettek részt cursillon egyházmegyénkben, s vesznek részt ma is a találkozókön, hogy felelevenítsék és újra átéljék az ott szerzett Isten-élményeket. Az alkalmon jelen volt Székely János szombathelyi megyéspüspök, a magyarországi cursillo lelkevezetője.

„A cursillonak nagyon sok kincse van. Kincse az a felismerés, hogy a barátság által tudom továbbadni a keresztény hitet. »Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt!» – idézte Jézus szavait a megyéspüspök. – Ahogy Jézus mondja, a szeretet üzenetét szeretet által kell közvetítenünk!

Egy óriási felismerése a cursillonak: a misszió eszköze a barátság! Egy másik ilyen felismerés a világi keresztények apostoli küldetése. Pappal együtt, a szentségi étellel együtt a világi embernek rendkívül fontos szerepe van az egyházban.”

A nap folyamán Varga László és Székely János megyéspüspökök közösen mutattak be szentmisét a Nagyboldogasszony-székesegyházban.

„Nagyon köszönöm, hogy vagytok! Nagyon örülök, hogy a mi egyházmegyénkben is növekszik a cursillo, növekszenek a közösségek. Nem lehetek elég hálás a Szentléleknek és nektek, mert ti vagytok az eszközei ennek a növekedésnek! Hálás vagyok értetek és számítok rátok! Az egyházmegyei zsinatnak három hívószava van: egységben, közösségben, vonzásban! Számítok rátok abban, hogy vonzóvá teszitek az egyházunkat!” – fogalmazott Varga László megyéspüspök homíliájában.

A szentmise után – melyen a kaposvári Imádság Háza dicsőítő csoportja adta a zenei szolgálatot –, a résztvevők tanúságtételeket hallgathattak meg, illetve

kiscsoportos beszélgetéseken oszthatták meg egymással cursillos élményeiket. Az alkalom közös szentségimádással zárult.

Az evangélium a társadalom és a gazdaság minden területét kovászként hatja át

Ne csak a profitról szóljon az üzlet!

SZÖVEG: SONLINE
FOTÓ: LŐRINCZ ATTILA SÁNDOR

Első konferenciáját tartotta Kaposváron az ÉrtékMegőrző (ÉRMe) Hálózat, ahol az egy éve működő kaposvári közösség tagjai hallhattak előadásokat az értékközpontú gazdaság szemlélet témájában.

– Az ÉRMe Hálózat tizenkét vállalkozóval indult – mondta el lapunknak Szente Balázs, a hálózat egyik alelnöke. – Ők úgy gondolták, hogy azonos kérdéseik és problémáik vannak, ezért érdemes lenne közösen megoldásokat keresni.

Hiszen a mindennapi munka során olyan kérdések merülnek fel, mint mit kezdjenek a profittal, legyen-e lelki-furdalásuk amiatt, hogy ők jobban élnek, mint mások vagy éppen hogyan lehet keresztény értékrendüként, ugyanakkor jó vállalkozóként jelen lenni a gazdaságban.

– Jelmondatunk: az üzlet több, mint profit – emelte ki Szente Balázs. A

kaposvári ÉRMe találkozó első felszólalója Varga László megyéspüspök volt, aki saját vezetői tapasztalatait osztotta meg a Biblia tanításainak fényében. – Én egy kétezer éves világméretű cég helyi vezetője vagyok, a Keresztény Egyházé – fogalmazott a megyéspüspök. – Az egyház sem magáért van, küldetése van, hogy az evangélium értékrendjével a társadalom és a gazdaság minden területét kovászként áthassa.

Varga László hozzátette: fontos, hogy a keresztény értékrendű gazdasági szemlélet széles körben elterjedjen és a gazdaság ne a szemetes kosár kultúráját hirdesse. – A nem hasznos embereket leselejteznek és kidobják – tette hozzá Varga László. – Ezzel szemben a Biblia gazdaságtana felhívja a figyelmet arra, hogy pihenni is kell. Ezt az értékrendet szeretnénk megjeleníteni és láthatóvá tenni az ÉRMe Hálózat által.

Tizennégy bevezető előadás hangzott el a hit és a kereszténység témakörében

Antióchia-hétvége Siófokon

SZÖVEG ÉS KÉP: KISIVÁN CSABA

Tizennegyedik Antióchia-hétvégéjét szervezte idén a Siófoki Szent Lőrinc Antióchia. Az ifjúsági hétvégén közel 70 fiatal vett részt és további 15 ember segítette a háttérben a program zökkenőmentes lebonyolítását.

A hétvége során a fiatalok 14 bevezető előadást hallhattak különböző, őket érintő témákban, mint Kereszténynek lenni, Egyház a mai világban, Isten hívása, Elmélkedés az Eucharisziától és sorolhatnánk még. Az előadásokat a közösség tagjai tartották, hiszen az Antióchia közösségben fontos alapelv, hogy „fiatalok szolgálnak fiataloknak”. Az előadásokat kiscsoportok követték,

ahol a résztvevők megoszthatták egymással tapasztalataikat, elgondolásait, de kétségeiket is.

A három nap során a fiatalokat a kelettörténet egy földközi hajóútra varázsolta Rab Jennifer és Hollósy Péter levezető páros segítségével. Az ötletes díszletek, a jól megkonstruált keretszövegek és mini szindarabok segítettek az oldott és jó hangulatú légkör kialakítását, valamint folyamatos fenntartását.

A szombati estén az úgynevezett kiegészítő este zenés szentségimádáson vehettek részt a fiatalok, mely közben hét atyánál végezheték el szentgyónásukat, és folytathattak mély lelkibeszélgetéseket. A vasárnap délután négy órakor kezdődő záró szentmise keretében – melyet Vida Zoltán siófoki káplán mutatott be – az újoncok megkapták a missziós küldetésüket jelképező Antióchiás keresztet. Ezt követően a résztvevők közül többen is tanúságot tettek arról, hogy Isten miként érintette meg őket a hétvége folyamán.

Hálát adunk a gondviselő Istennek minden kegyelméért és ajándékáért, amellyel ezen a hétvégén elhalmozott minket!

Szent Vendel búcsú Göllében

SZÖVEG ÉS KÉP: BODÓ IMRE

A 251. búcsúi szentmisét tartották meg a göllei temetőben lévő Szent Vendel kápolnánál. A szentmisét Balázs Zoltán

dombóvári plébános mutatta be, akit már régóta ismerünk, hiszen Farkasdi András apát úr idejében, 1996 és 1998 között káplánként tevékenykedett a településen. Elsőként Szalai Jeremiás göllei prépost-plébános bemutatta a Székelyföldről származó paptestvért, akinek az édesanyja is

eljött Gyergyóditróból, majd köszöntötte a kisgyaláni, fonói, kaposvári, dombóvári és a helyi híveket.

Balázs Zoltán a remete Szent Vendel életútjának történetével kezdte a szentbeszédét, majd kitért arra, hogy a török hódoltság után betelepített svábok hozták magukkal a szent tiszteletét. Így a magyar lakosság is átvette Szent Vendel kultuszát, hiszen köztudott, hogy Gölle és környéke híres állattartó falvakból állt. Nem véletlen, hogy a szomszédos Attalában is róla nevezték el a templomot. Így vált itt is a mi vidékünkön a híres 1754-es marhavész-járvány után az állattartók, pásztorok és juhászok védőszentjévé Szent Vendel. S végül a mai vallásos hívekhez szólt, akik ápolják őseik emléket és minden évben elzarándokolnak a temetőbe, ahol ők már örök álmukat alusszák.

Szent Vendelről szóló énekekkel és a himnuszok eléneklésével zárult a göllei zarándoklat.

Családi Életre Nevelés-képzést tartottak a püspökségen

A boldogabb családokért

SZÖVEG: TAKÁCS ERIKA
FOTÓ: KLING MÁRK

Újra fantasztikus lehetőséget kapott a Kaposvári Egyházmegye több mint harminc hitoktatója, pedagógusa és fiatalokkal foglalkozó szakembere. A tavalyi tanévhez hasonlóan, idén is háromszor kétnapos módszertani képzésen vehettek részt az érdeklődők.

A Kecskemét-Széchenyivárosi Közösségépítő Egyesület tagjai 1993 óta tartanak „Boldogabb családokért” – Családi Életre Nevelés órákat. Az ezeken szerzett tapasztalatokról meséltek, módszertani ötleteikből mutattak be jópárát a közelmúltban a kaposvári püspöki székház nagytermében, hogy a résztvevők is kedvet kapjanak ilyen órák tartására. Az egész képzést így a fel-

hőtlen vidám, játékos hangulat jellemezte. Mivel a különböző témákat játékosan dolgozzák fel ezeken az órákon, a gyerekek személyes részvételükkel olyan saját élményeket szereznek, amelyek hatására fontos dolgok jobban beépülnek a tudatukba. A program legnagyobb hozadéka,

hogy a személyes boldogság keresése helyett a közös, családi boldogságot helyezi a középpontba.

Azok a gyerekek és fiatalok, akik az iskolás éveik során találkozhatnak ezzel a programmal, nagyobb eséllyel fognak boldogabb családban élni felnőtt korukban.

Odataalálni a jászolhoz...

FOTÓ: SZERAFIN ZOLTÁN

Mindig másként éljük meg a karácsonyokat. A gyermekkoriakat még átszővi a betlehemi éjszaka csodája, a gyertyafényes, csillagszórós hangulat, a karácsonyfa alatt talált ajándékok és meglepetések öröme. Később egyre nagyobb hangsúlyt kap benne a szeretet, amikor már mi is ajándékozhatunk azoknak, akik közel állnak hozzánk. S hogy mit jelent az ünnep, azt leginkább az éjféli misén élhetjük át – vallotta Fésűs Éva, A palacsintás király és számos mesehős „szülőanyja”.

– A 21. században a kereskedők is a jászolhoz tolakodtak, és teremtettek egy kirakat-karácsonyt, aminek a minél drágább ajándék lett a lényege, és a

fényreklámok káprázata, a vásárlási láz már jóval az ünnepek előtt elkezdődik, ám ennek semmi köze nincs a lélekhez. A hangszórókból áradó zene megcáfolja a „csendes éj” mondanivalóját, pedig advent idején csendben kellene lennünk, hogy majd a szentestén meghalljuk az ég üzenetét. Úgy, ahogy kétezer évvel ezelőtt meghallották az egyszerű pásztorok, akiknek lelkét eltöltötte az öröm és a kegyelem, mert alázatosak voltak, és nem zárták be szívüket az angyalok éneke előtt. Az a világ sem különbözött a mostanitól; ugyanúgy jelen volt benne a nyomortűs, a békétlenség, az erőszak, a gazdagok ugyanúgy dőzsöltek, a szegények ugyanúgy éheztek, a betegek ugyanúgy szenvedtek, mint most, és ugyanúgy hiányzott az igazi szeretet. Isten még-

is ebbe a teremtményei által elrontott világba szállt alá, és jelent meg a gyermek Jézusban, akinek eljöttét évről évre érzékenyülve megünnepeljük, de a mai napig nem valósítottuk meg sem a békét, sem felebarátaink önzetlen szeretetét, de Isten csodás világának kincseit sem becsüljük meg.

– Azon az első karácsonyon a betlehemi csillag sugárától fényét vesztette a pénz, tekintélyüket a hatalmasok, mert pásztorok, napkeleti bölcsek egyformán őszinte hódolattal és hittel borultak térdre az Istengyermek előtt. Mintha mi ezt elfelejtettük volna, pedig az ember sose tudhatja, melyik karácsonya lesz az utolsó ezen a földön. Egy idő óta ezert vágyok egyedül lenni a szentestén, gondolataim rendetlen kis nyáját csendben terelgetve, mindig közelebb Hozzá, aki várja, hogy egyszer valóban odataaláljak ahhoz a jászolhoz.

(Részlet Lőrincz Sándor Fésűs Éva meseíróval 2008-ban készített interjújából)

Adventi hangulatban

SZÖVEG: LÉVAY MÁRIA

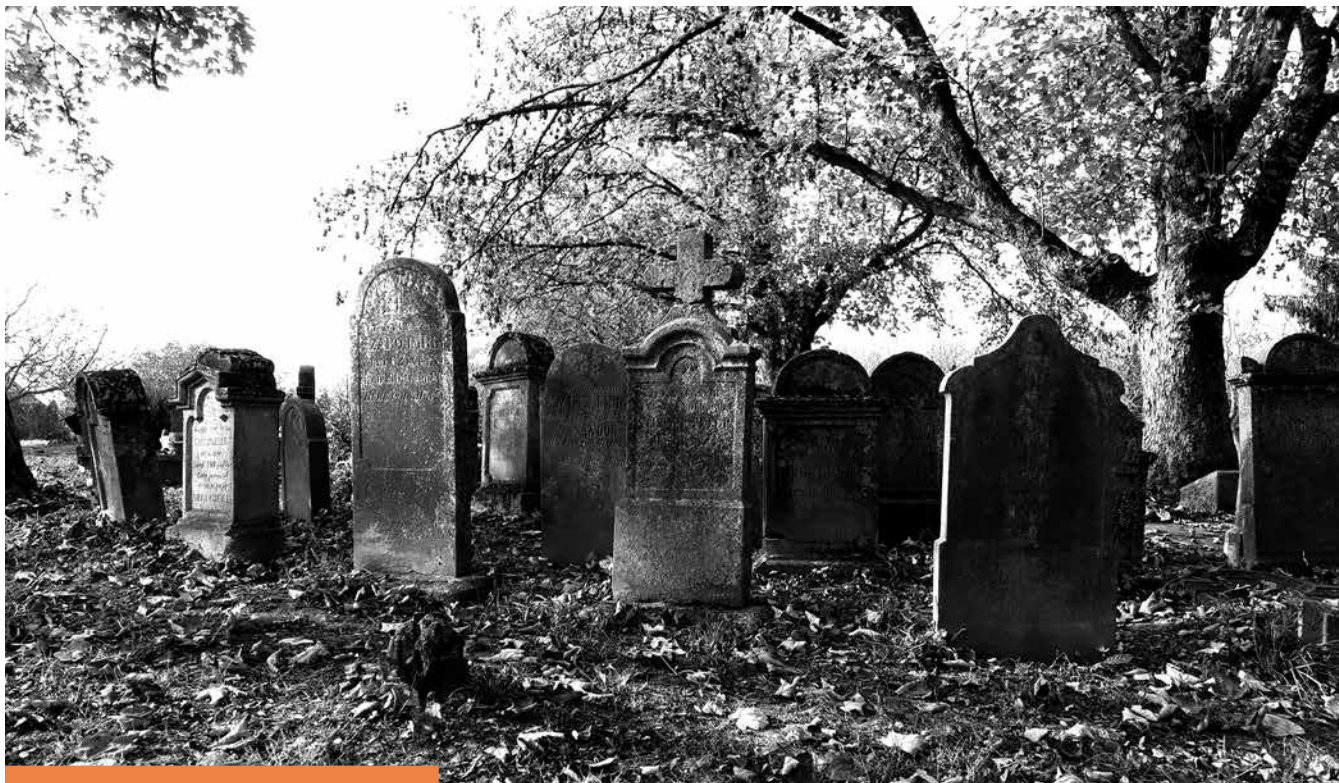
Egy üzlet előtt várakozva két fiatal lány beszélgetésére lettem figyelmes. Talán fel sem figyelek rájuk, ha nem üti meg fülemet az advent szó. „Nem szeretem a telet” – mondta egyikük. „Ki lehet bírni, hisz mindjárt itt van advent” – felelte a másik. „Na és? Attól még ugyanúgy hideg van!” – hangzott a válasz. „De legalább az üzletek tele lesznek szuper dolgokkal. Ezt imádom a legjobban. Minden csillog-villog, kedvedre válogathatsz a jó cuccokban, s az ősöknek még időben megmondhatod, milyen ajándékot is választottál ki magadnak karácsonyra”. Döbbenet hallgattam őket, miközben önkéntelenül megrohantak az

emlékek. Láttam magam kisiskolásként, ahogy édesanyánk kezébe kapaszkodva, nővéremmel együtt igyekszünk a hajnali misére. Kinn még sötét van, csak az utcai lámpák halvány fénye dereng. A járdáról az éjszaka leesett havat még nem söpörte le senki. Jólesik a hidegről belépni a templomba, ahol legalább nem fúj a szél. A gyertyák lobogása nem sok meleget ad, mégsem fázunk, mert a szeretet, a kised Jézusra való várakozás öröme megmelegíti bensőnket. Az oltáron nincs virág, csak az adventi koszorún ég a gyertya. Első vasárnap csak egy, aztán hétről hétre eggyel-eggyel szaporodik a számuk. Gondolataimból visszazökkenve a valóságba, szánalommal néztem erre a két gyereklányra. Milyen üres, mennyire sivár is lehet az életük hit nélkül.

Számukra csupán külső csillogást jelent az advent, mert nyilván fogalmuk sincs a szó jelentéséről, az eljövételről. Arról, hogy adventben a keresztény ember Krisztus születésének ünnepére készül, s a karácsonyt megelőző csendes várakozás Jézus ártatlan, gyámoltalan kisedként való eljövételében teljesedik ki.

Emlékszem, advent első vasárnapján délután édesanyámmal együtt minden évben elkészítettük a Jézuska-ingeket. Míg ügyetlenebb voltam, nem vehettem ollót a kezembe, így be kellett érnem azzal, hogy a nálamnál ügyesebbeket figyeltem áhítattal. Csodálatosak voltak ezek a fehér papírból kivágott kis ingecskék. Ollóval számtalan kis fülecskét vágtunk rájuk, középre pedig piros szívet rajzoltunk. Ha jót cselekedtünk, egy-egy fülecs-

HOL VAGY MOST?

Rozsos Gábor költő, a kaposvári Kodály iskola magyartanára, a Szent Imre-templom akolitusza is indult a Somogy Temetkezési Kft., a Memento Somogy Alapítvány, illetve a Somogyi Hírlap által immár tizedik alkalom-

mal meghirdetett Temetőink üzenete című fotópályázaton, amelyen *Hol vagy most?* című alkotásával harmadik helyen végzett. A kaposvári Keleti Temető ravatalozójában tekinthetők meg a legkiválóbb fényképek. Az egyre népszerűbb pályázatra egyébként harminckilenc fotós küldte be

képeit, s a zsűri mintegy négyszáz alkotást véleményezett. A díjazottakat Puskás Béla, a Somogy Temetkezési Kft. ügyvezető igazgatója köszöntötte, a kiállítást Lengyel János, a Somogyi Hírlap főszerkesztője nyitotta meg, a felvételekről Bedő Kornél, a kaposvári Compur Fotóklub elnöke beszélt.

két felhajthattunk, s mire karácsony lett, ott díszelgett a fán mindnyájunk csupa csipke jóság-ingecskéje. Ám ha rosszak voltunk, vissza kellett hajtani egy-egy fülecskét, ki többet, ki kevesebbet. Szófogadó gyerek voltam, így nem esett nehezemre jól viselkedni, ám egy alkalommal velem is megtörtént a gyalázat: vissza kellett tünnöm a kisingen egy csipkét, miután csúnyán szóltam a testvéremhez. Vigasztalhatatlan voltam, majd megszakadt a szívem szegyenemben és bánatomban. Nővérem nem értette, miért keríttek ekkora feneket a dolognak, amikor szerinte csak egyszer kell jónak lennem, és máris visszaáll az eredeti egyensúly. Én azonban rettenetesen bántódtam, hogy rosszaságommal most szomorúságot okoztam a Jézuskának.

Oh, azok az ártatlan gyermekévek! Ma már tudom, mekkora kincset kaptam a Jóistentől, hogy olyan családba születhettem, amilyen a miénk volt. Mennyi jóságban, lelki szép-

ségben, hitben, szeretetben lehetett részem! Szüleim, nagyszüleim példája nevelt becsületre, tisztességre, jó erkölcsre, s mindezeket játszva sajátíthattam el. Öröm volt nekem az adventi időszak minden napja. Mert van-e nagyobb boldogság, mint ajándékot készíteni a szeretteinknek, s közben vigyázni arra, hogy észre ne vegyék, mi lesz a meglepetés. Ajándékaink megválasztását a szeretet ösztönözte, semmi köze nem volt hozzá az üzleti szellemnek. S miközben titkolózva, lopva készítettük apró ajándékainkat, gondolatban ezerféleképpen elképzeltük, vajon mit szól hozzá, aki kapja, mekkora lesz vajon az öröme?

Advent utolsó vasárnapján meggyónt a család, elvégre tiszta lélekkel illett fogadni a kis Jézust. Míg falun éltem, külön öröm volt számomra a Szent Család-járása és a betlehemezés. Nagyanyáméknál gyakran keresett szállást a Szent Család, ilyenkor kicsik és nagyok együtt imádkoztunk. Kará-

csony hetében pedig a betlehemesek jártak házról házra, feleleveníteni Jézus születésének csodálatos történetét. A városba költözve leginkább ezt hiányoltam, viszont kárpótolt érte a vasárnapi miséken a templomi kórus tolmácsolásában felcsendülő felejtetetlen gregorián himnusz, a *rorate coeli*.

Advent és karácsony üzenete ma már nem olyan egyértelmű, mint amilyen volt valamikor, amikor a hit még szerves része volt az emberi létnek. Sajnos korunk embere számára keresztény hitünkkel kapcsolatban sok minden érthetetlen, nem eléggé világos, ám magából az advent szóból is valami szelíd, meghitt érzés, jóleső nyugalom, szeretetet árad, mely hitem szerint előbb-utóbb megérinti a ma még hitetlenek lelkét is. És egyedül csak a szeretet a fontos, ahogy II. János Pál pápa is mondta: „Az ember lelki fejlődésének legmélyebb forrását a szeretet evangéliumi parancsában találhatjuk meg.”

Oltalmazzák ezt a helyet az egység és a békeesség angyalai!

Püspöki áldás az „okosparkra”

SZÖVEG ÉS KÉP: KLING MÁRK

Okospark épült Kaposváron, a Kaposi Mór Oktatókórház volt déli tömbjének helyén. A mintegy háromhektáros okosparkot Varga László megyéspüspök áldotta meg október 8-án délután.

A Kaposi Mór Oktató Kórház komplex tömbfejlesztési programjának megvalósítása révén egy új tömbkórház jött létre, mellyel a kórház déli tömbjében található, műszakilag elavult, rossz állapotban lévő épületeit nem használták. A tömb helyére egy környezettudatos, család- és klímabarát városi közterület kialakítására került sor, mely hozzájárul a városi zöld környezet megteremtéséhez.

Szita Károly, Kaposvár város polgármestere elmondta: „Egy olyan beruházás átadásához érkeztünk, mely esszenciája mindannak, ami fontos számunkra. Egy felhagyott,

romos területet alakítottunk át modern, élhető városi környezetté, hogy egy egészséges közösséget szolgáló zöld parkot alakítsunk ki.” Gulyás Gergely, Miniszterelnökséget vezető miniszter úgy fogalmazott: „Az innovatív, 21. századi fejlesztésekkor a legifjabbakra is gondoltak, melynek haszonélvezői lehetnek a következő generációk fiataljai is.” Az okosparkot Varga László megyéspüspök áldotta meg, aki hálát adott a város legújabb közösségi teréért, a játszótérért és az újonnan elkészült Bábszínház teréért, mely bábszínházi előadásoknak és pedagógiai továbbképzéseknek ad helyet a jövőben.

„Ezek az új és feltújított építmények szolgálják az ide betérők testi-lelki egészségét, a szabadidő hasznos eltöltését, s a szellem felüdülését – hangzottak az áldás szavai. – Kérjük áldásodat Istenünk erre az új térre, az itt dolgozókra, s az itt kikapcsolódást keresőkre! Távoztass innét minden gonosz viszálykodást, durva beszédet, erőszakot és megosztottságot! Oltalmazzák ezt a helyet az egység és a békeesség angyalai. Áldd meg, amit teszünk és hallgasd meg, amit kérünk!”

Az áldás után a gyermekek birtokba vehették a parkot és a játszótér, melyben faragott mesefigurákkal díszített, egyedi tervezésű játékok várják a legkisebbeket.

Keresztény fiatalok közösséggé formálása a cél

„Barcsiókia” délutánon az istenszeretetről

SZÖVEG ÉS KÉP: VUCSETA PANNA

Október 5-én első alkalommal került megrendezésre a „Barcsiókia délután” néven meghirdetett ifjúsági találkozó, melynek elsődleges célja a barcsi keresztény fiatalok közösséggé formálása. A délután folyamán sor került egy tanúságtételre, közös játékokra és zenélésre, valamint egy fórumra is, melyen Kisiván Csabi atya válaszolt az általunk névtelenül feltett kérdésekre. A szervezőcsapatunk legfontosabb célja, hogy elérje a fiatalabb korosztályt is, tovább tudjuk adni azt, amit egykor mi is tanultunk a hitről, vallásról, Istenről. Azt hiszem, ennek a legjobb módja egy olyan közösség, ahol az ember igaz barátokra találhat, ahol olyanokkal találkozunk, akik azonos

értékrenddel rendelkeznek, mint mi magunk. Remélem, olyan közösséget tudunk számukra előkészíteni, ami a későbbiekben támaszt és egyfajta

otthont is jelent majd számukra, hiszen ez az, ami leginkább segít abban, hogy növekedni tudjanak hitben, és Isten és egymás iránti szeretetben.

Adorációs iskola indult Siófokon

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve kilenc alkalomból álló adorációs iskola indult a Siófoki Sárlos Boldogasszony-templomban. Az első alkalomra október 10-én került sor az esti szentmise után, az Emmánuel Közösség szervezésében.

Az alkalom dicsőítéssel kezdődött, majd Nyéky Kálmán plébános, az Emmánuel közösség tagja beszélt az adorációról, praktikus tanácsokat adva az imádsághoz. A résztvevők az előadás után közös szentségimádáson keresték a találkozást Jézussal.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” – idézte János evangéliumát Nyéky Kálmán plébános. „Isten bízik bennünk. Az Atya a kezünkbe teszi élő Fiát. Erre a szeretetre csak azzal a szeretettel válaszolhatok, ha odaadom teljesen magamat neki!”

A következő alkalomra november 14-én került sor a siófoki Sárlos Boldogasszony templomban, a 18 órás szentmise után.

Somogyapáti plébánosa Afrikába utazik, hogy vizet fakasszon Autós El Camino „luxusszánkóval”

SZÖVEG: LŐRINCZ SÁNDOR

KÉT SOMOGYHÁRSÁGYI „SZENT MEGSZÁLLOTT”, MOLNÁR ATTILA SOMOGYAPÁTI PLÉBÁNOS ÉS BARÁTJA, FÁTH GERGELY KÖZGAZDÁSZ NAGY FÁBA VÁGTÁK A FEJSZÉJÜKET: JÖVŐ ÉV ELEJÉN AFRIKÁBA INDULNAK, HOGY VIZET FAKASSZANAK, S AZ ÁLTALUK TÁMOGATOTT KÚTFURÁSNAK KÖSZÖNHETŐEN ENYHÍTSENEK AZ OTT ÉLŐK MINDENNAPJAIN. A KAPOSVÁRI EGYHÁZMEGYE PAPJÁT, MOLNÁR ATTILÁT KÉRDEZTÜK TERVÜKRŐL.

– A nyáron még a szuloki híveket is pasztorálta, nemcsak a baranyai településeken élöket, ám pár hónapja Somogyapátiban és környékén szolgál újra. Néhány évvel ezelőtti találkozásunkkor, Kassákot idézve, úgy fogalmazott: olyan helyen gyakorolja hivatását, ahova „szakállasan és vakolatlan érnek el a csodák”. Megelégedte a látszólagos „mozdulatlanságot”, ezért rukkoltak elő ilyen nem mindennapi ötlettel?

– Köszönöm a „látszólagos” jelzőt! Itt, az egyházmegye déli határán valóban nem csapnak magasra az élet hullámai, de azért nem is „Patomykin-falvak” ezek. Ha képpel élnek, akkor a Balatonhoz képest mi csak amolyan kis magyarlukafai horgászto vagyunk: ha nem is olyan nagy léptékben, de ugyanúgy érzékelhető az élet sajátos lüktetése, az egyéni bioszféra lelki és szellemi értelemben. A mozdulatlanság egyenlő a halállal; mi itt élünk és túlélünk a szórványban. Sőt ebbe bele is lehet halni, ha túlpörög az ember. Szóval minden van, csak mozdulatlanság nincs. Tehát nem a rengeteg lekötetlen energia, vagy a hatalmas időfelesleg lökött ennek az ötletnek karjaiba. Régóta vágytam már látni Afrikát, most talán lehetőségem lesz nemcsak látni, hanem megkóstolni, megélni és végig is szenvedni a nyugat-szaharai valóságot.

– Egy 35 éves gépkocsival kelnek útra jövő év január végén, hogy a Dakar Rally örökösse, a Budapest–Bamako égisze alatt eljussanak az afrikai Sierra Leone-ba, mégpedig azért, hogy kutató járjanak, s ivóvízhez jutassanak több száz személyt. Magyarországon nincs olyan célcsoport, amelyiket támogatni lehetne?

– Az „Ezerkettes Zsiga”, amely Gergő barátom nagypapájáé volt, fontos szereplő a történetben. Sőt, az autó a szűk keresztmetszete a sikeres utunknak, hiszen sok múlik rajta. De tudatos volt a döntés: hársági autóval akarunk lejutni, és nem luxuskörülmények, vagy túlbiztosított műszaki apparátussal, mondjuk egy speciális, méregdrága terepjáróval. A támogatás célcsoportját a Bamako-szervezők adják meg, szóval itt nem volt mozgásterünk; Afrikát kell segítenünk valamilyen formában. Ez részünkről teljesen rendben van. Ha náluk paradézunk, akkor segítsünk is rajtuk, amiben tudunk. Afrikán belül viszont mi választhattuk ki a humanitárius oldalát a rallynak. Egy Dindefelo nevű, szenegáli falu vízhez jutásához gyűjtünk adományt; itt kutató járni, csövezeteket lefektetni, majd napelemes rendszert

telepíteni a szivattyúk és a szűrőberendezések üzemeltetéséhez. Ez több száz emberen segítené napi szinten az életminőségük javításában. De van egyházi vonala is a segélyakciónknak. A Kenemai Egyházmegye püspökével, Msgr. Henry Arunával, a ghánai Pápai Missziós Művek elnökével vagyunk kapcsolatban. Így ennek a Kelet Sierra-Leonei kis egyházmegyének az iskolai és kórházi működéséhez is hozzá szeretnénk járulni tanszerekkel és gyógyszerekkel. Aruna püspök atya nagy szeretettel hívott meg bennünket egyházmegyéjébe.

– Hogy jutott eszükbe, hogy egy ilyen, kockázatoktól egyáltalán nem mentes kalandra vállalkozzanak? Ez nem istenkísértés?

– Kétségtelen, hogy a vakmerőség határát súrolja a tervünk, de végtelen alázattal is vágunk neki, hiszen tudjuk, milyen parányi tényezők lehetünk ebben a történetben. Nem gondolom istenkísértésnek, mert Őt is vissziük magunkkal. Ahol ugyanis pap van, ott az Oltáriszentség, a kegyelem állandó forrása. Mi hisszük, hogy az isteni Mester – Balás Béla, azaz Beton püspök úr kedvenc, Oltáriszentségről szóló idézetét paraf-

razeálva – nemcsak vándorlásunk, hanem afrikai örült futamunk társa is lesz. Nem melleleg, amikor felmértük a sikeres Freetownba érkezésünk esélyeit, rádöbbsentünk, hogy egyik nagy fogadóiroda sem tenne ránk nagy tétetben...

Ezért védőszenetet is választottam, hogy végigkísérjen utunkon. Megkísértett a gondolat egy pillanatra, tekintettel az esélytelenséggel határos vállalkozásunkra, hogy valamelyik klasztrikus nagy és ismert szentet kérem meg, hogy vigyázzon ránk: Szent Ritát, a lehetetlen ügyek felkarolóját, vagy Szent Júdást a veszett ügyek pártfogóját például. Mivel sem én, sem Gergő nem ért sem az autószereléshez, sem a főzéshez így valóban nem túlzás a lehetetlen kategóriát emlegetni. Végül mégiscsak Szent Vendelt választottam: egyrészt mert 245 éve vigyáz a hárságiakra, tekintve, hogy ő a templomunk és a falunk védőszenjte. Miért egy hársági védőszenetben ne bíznánk, hogy odafigyel ránk, hársági „véreire”? Másrészt neki már van gyakorlata a vízfakasztásban: a legenda szerint botját a földbe szúrva forrást fakasztott juhnyájának. Egyszer ha már egyszer megtette, akkor miért

ne segíthetne még egyszer a vízfakasztásban, csak ezúttal a Szahara homokjában? Ugyan van egy kis bökkendő: Szent Vendel amellett, hogy a somogyi és a baranyai svábok és az állattartó gazdák kedvenc szentje, a barmok, marhák és a háziállatok védőszentje is. Ezért szereznünk kell sürgősen a Zsigulinkba egy állatot, ha mást nem a klasszikus bólogató kiskutyát az autó hátsó ablakába, nehogy zavarba hozzuk szegény Szent Vendelt, és ránk alkalmazza az elsődleges oltalmát. Ránk nézve nem lenne túl hízelgő kategória.

– **Milyen lelki-spirituális magyarázata van e „szent örületnek”?**

– Én nagyon hiszek a jelekben. Hiszem, hogy közvetetten a Jóisten üzen embereken, érzéseken, eseményeken keresztül. Persze előfordul, hogy az ember nem veszi ezeket észre, de vannak olyan esetek, amikor annyira összegyűlnek, és oly ordítóan evidensek, hogy majd kiböki a szemünket. Akkor viszont lépni kell. A Nemzeti Eucharisztikus Kongresszus (NEK) adta meg a végső indítást: a Bamako is és a kongresszus 2020-ban lesz. Ha jövőre sem megyünk el, akkor sohasem. Szerettem volna, ha valami nagyot, valami különlegesen is véghezviszünk ebben az évben. Emlékszem még olyanok beszámolójára, akik a 1938-as kongresszuson részt vettek: aggyastánként is életük meghatározó élményeként emlegették. Én a mai napig az egykori balatonlellei lelkiatyám, Kovács Imre bácsi rózsafüzérért használom, amit ő a nevezett kongresszuson kapott. Azon túl, hogy mi is részt veszünk majd a központi ünnepségeken majd Budapesten, valamilyen módon szerettem volna a saját életemben is egyedivé, maradandó vállalkozással emlékeztessé tenni ezt az esztendő. Úgyhogy egyfajta zárandoklatnak, amolyan autós „El Camionak” fogom fel afrikai utunkat, melynek örömeit, szenvedéseit, anyagi és lelki adományait az Oltáriszentség tiszteletére a NEK 2020-kegyelmi gyümölcseiről ajánlom fel.

Nagyon szíven ütött valamiért egyik hétköznapi szentmisén, éppen azon a héten, amikor ismét hezitáltunk, hogy induljunk-e vagy ne a

Bamakon, és gondolkodtunk Gergővel, hogy milyen módon és egyáltalán tudnánk-e innen a nyomorból – Somogyhárságból – bármivel is segíteni Afrikát. Nos, azon a szerdán szivemig hatolt a sokszor imádkozott VII. kánon egyik mondata: „Adj bátorságot, hogy tetteiddel segítsd szegény vagy elnyomott testvéreinket.” Jeként éltem meg, hogy ne hezitáljunk; bátorságért imádkoztunk a szentmisében, de komolyan is gondoltuk? Aztán bevillant a NEK 2020 jelmondata: „Minden forrásom belőled fakad!” Ha valóban kegyelmi életem forrása, papságom kincse az Oltáriszentség, és én ebből részesedem, tudok adni másoknak is belőle? Mondjuk, ha forrás, akkor esetleg vizet? Esetleg a pusztában? Hol is? Mondjuk Afrikában? Miért is ne? Ehhez hozzátartozik, hogy nem sokkal ezelőtt végigtúráztam néhány fiatallal a Zselicet, amely a Balaton mellett szerintem Somogyország ék-köve, és a Jóisten különlegesen szép ajándéka a Kaposvári Egyházmegye számára, de méltatlanul nem használunk ki, nem tartunk rá igényt, nem fordítunk kellő figyelmet rá egyházi és lelki szempontból. Akkor tapasztaltuk, hogy a végigjárt kutak: a Márvány-kút, a Pozdorjás-kút, a Bukta-kút többek között vagy eltűntek, vagy betemették őket, esetleg kiszáradtak. Az egykori bővizű Pörösházi-patak, amelyben libák szárai lubickoltak anno, most éppen csak csermely nagyságú, sőt néha szinte teljesen kiszárad. Az átereszek nincsenek karban tartva, az árkokat beszántották, a sáncokat nem tartják tisztán és szomorúan emlegettük egymás között, hogy miközben azt szajkózzuk, hogy Magyarország víz-nagyhatalom, nem tudunk felelősen gazdálkodni vele. Vagy nem is vagyunk tudatában annak, hogy a Teremtő jóságából milyen nagy kincsen üldögélünk egykedvű melóságban. A túra közben morfondíroztunk ezekről a dolgokról, és arról, hogy Ferenc pápa éppen az idén, a víz világnapján Twitteren sürgette a világot népeit, hogy adjunk hálát Istennek „Víz hűgünkért”, ezért az egyszerű és értékes elemért, és törekedjünk arra, hogy mindenki számára hozzáférhetővé tegyük.

A NEK2020 vonalat aztán így gondoltam tovább: A világ Budapestre figyel majd jövőre. „Mind egybegyűlnek és idejönnek hozzád. Fiaid messze távolból érkeznek, s a lányaidat ölkben hozzák. Ennek láttára földérsz, szíved dobog az örömtől és kitágul. Mert feléd áramlik a tengerek gazdagsága, és ide özönlik a nemzetek kincse.” Iz.60.4. Rengeteg ima, felajánlott szenvedés, kegyelmi folyam áramlik majd Budapestre és Magyarországra a legtávolabbi földrészekről is, hogy ünnepelje az Oltáriszentséget. Rengeteg pénz, segítség, önkéntes munka, szervezés a szó szerint a világ minden tájáról; és ez így van jól. „Méltó és igazságos, illő és üdvös” mindez.

De mi lenne, ha a NEK2020 évében mi magyarok VINNÉNK? Kicsit vissza is forgatva mindent? Mi lenne, ha a rengeteg kincserbe amit kapunk, ADNÁNK? Mondjuk életet adó vizet, hogy öröm fakadjon másnak abból, hogy a mi forrásunk Jézus? Mi lenne, ha Szent Ciprián és Charles de Foucauld, Remete Szent Antal és Szent Ágoston földjén magyar nyelven, az Atlanti Óceán partján vagy a Szahara homokjában bemutatott szentmisén nyitnánk meg az Eget Magyarországot, az Eucharisztikus Kongresszusért? Na, az lenne igazán kaland...

Utánozni szeretném kicsit majd Frantisek SJ atyát is, aki úgy járta a végig az El Caminot, hogy minden napra egy zacskóba előre megírt és bekészített, szándékokkal és nevekkel teleírt cetlikből kihúzott egyet, és az aznapi örömeit,

szenvedéseit, lemondásait arra a szándékra, vagy az adott személyért ajánlotta fel. A NEK 2020 napi szándéka mellett én is készítek majd egy ilyen kis tatyót: az aznapi szolozsmák, imádságok, szívszók és ujjongások, kudarcok és dühöngések, elakadások és álmatlan vezetések így nem vesznek majd kárba. A lelki tartalom gerincét adja majd flúgos futamunknak. Valami nagyon szépet szeretnénk Istenért!

– **Ki finanszírozza útjukat? A Kaposvári Egyházmegye nem krózus!**

A kérdés jogos. A Kaposvári Egyházmegye a legkisebb egyházmegyék egyike Magyarországnak. Mindezek ellenére mi rengeteget köszönhetünk az Egyházmegyének, erején felül is próbálta-próbálja segíteni falvainkat anyagilag és erkölcsi támogatásával is. De nem is fordultunk a püspök úrhoz ez ügyben: mi magunk szeretnénk erre a minimálisan szükséges 2,5 millió forintot előteremteni.

Helyi, egyszerű emberek támogatnak bennünket, kaposvári, pécsi, és szigetvári cégek, vállalkozók segítenek ebben, valamint az itt élő holland és belga telepések is szociálisan roppant érzékenyek. Hiszem, hogy összejön a szükséges anyagi támogatás annak ellenére, hogy az itt élők rendkívül szegények. Már sokszor megmutatták, hogy ha kell, elsősorban rájuk lehet számítani. Óriási a szörványban és szegénységben élő emberekben az empátia: akár a kolontári vörösiszap katasztrófa idején, vagy Bőjte atya árváinak gyógyászárhegyi központjának kell adományt vinni, sosem hagytak cserben... Szóval szeretettel várjuk bárki anyagi hozzájárulását utunkhoz.

– **Mit szeretnének ezzel bizonyítani?**

– Nincs bennem bizonyítási kényszer. Csak egyszerűen le akarunk jutni... Ha esetleg sikerül és más látja sikerünket, talán elgondolkodik, hogy ő is tehet „csuda dolgokat”. Mert ugyan kicsit lökötték vagyunk, az igaz, de reméljük, hogy a „Szentlélek lökött meg”.

Említettem az Ezerkettes Zsigát, a luxusszánkónkat. Nagyon szeretjük ezt a régi ócskavasat. Nem melleleg lent kell majd hagynunk Afrikában, ugyanis nem hozhatjuk haza sajnos. A minap elgondolkodtam rajta: bejárta a klasszikus életutat. Volt új autó, kedvenc és Józsi bácsi által roppantul megóvott, aztán csak hétköznapi futkosó-autó, később második autó lett, mert került nála szebb és jobb és gyorsabb és gazdaságosabb. Ahogy öregedett, lett belőle lassan kimustrált, szőlőbe járó, vagy a földekre kipőfőgő „oda még jó”- kategóriás, nosztalgiaiából még megtartott vén vas. Végül bekerült az istállóba, egy csomó limlommal eltakarva. A rozsdá és az egerek kikezdték, papírjai nem voltak, várta az autóbontót jelentő, nem túl dicső végét. De ehelyett jöttünk mi, kiástuk az öreget a lomok közül, felvertük halálba készülő álmából, és kértünk tőle még egy utolsó nagy szívszétget: fussa meg még velünk élete legnagyobb és legszebb útját.

Kicsit talán maga az öreg Zsiga is lehetne példa sok egyedül maradt, és élete delén túljutott embernek. A Jóistennél nincs önkéntes nyugdíjba vonulás. Lehet, hogy azt gondoljuk, mi már kiöregedtünk, vagy már átlépett rajtunk a jövő: ha nyitottak vagyunk a Lélekre, még bár-mikor leporolhat bennünket is a Jóisten. Váratlanul, soha el nem képzelt csodálatos kalandot tartogat számunkra. És lehet, hogy kopottan, rozsdásan, lenézetten is még utoljára rajtkockára állít, hogy fussuk meg életünk legnagyobb futamát.

AZ EGYHÁZ TANÍTÓ TEVÉKENYSÉGÉRŐL KAPOSSZENTBENEDEKEN

Október 14-én papi rekollekciót tartottak Kaposzszentbenedeken a Porta Pacis lelkigyakorlatos házban. Az összehívott koronán az egyházmegyei zsinathoz kapcsolódóan az egyház tanító tevékenységéről beszélt Bálint Gábor, a Nagyboldogasszony Iskola-központ vezető hittanára.

AZ EGYHÁZ KARITATÍV ÉS MEGSZENTELŐ TEVÉKENYSÉGÉ- RŐL A PÜSPÖKSÉGEN

Október 7-én hétfőn őszi zsinati alkalmat tartottak a Püspökségen. Az alkalmon, melyen jelen volt az egyházmegye papsága, az egyház karitatív tevékenységéről beszélt Feketéné Szabó Márta, a Kaposvári Karitászigazgatója, Hágen Edit, az Irgalmasság Háza koordinátora és Világos Krisztián vagyongazdálkodó, a Jót (T)Enni Jó Egyházmegyei Intézményfenntartó Központ vezetője. Az előadások után a papság kiscsoport-

tos beszélgetések formájában dolgozta fel a hallottakat.

A november 4-i zsinati alkalmond az egyház megszentelő tevékenységé-

ről beszélt Vajda Gábor, a kaposvári Jézus Szíve-templom plébánosa, s bemutatkozott a Nagyboldogasszony Iskolaközpont megújult vezetősége is.

Szombathely és Ják szakrális értékeivel ismerkedtek a marcali KÉSZ-esek

Szent Márton szülővárosában is jártak

SZÖVEG: KISS KÁLMÁN

AKeresztény Értelmiségi Szövetsége (KÉSZ) Marcali Csoportja szervezésében 39 fős zarándokcsoport járt Szombathelyen és Jákon, hogy megismerkedjenek a vallás- és kultúrtörténeti szempontból is jelentős település szakrális értékeivel. A zarándoklatot Sávoly Andrea és Kiss Kálmán titkár vezették. A buszos utazás első állomása a római alapítású egykori Sava-riába, azaz Szent Márton szülővárosába vezetett. A marcali vendégeket Gömöri Erzsébet, a KÉSZ Szombathelyi Csoportjának aktív tagja kalauzolta, aki elmondta, hogy a településen a kereszténység már a legkorábbi idők óta jelen van. 875-ben alapították az első templomot

Szent Márton tiszteletére. A várost aztán Szent István király a győri püspöknek ajándékozta, amely évszázadokon keresztül oda tartozott. A zarándokok a székesegyház történetével is megismerkedtek. A Sárlos Boldogasszony tiszteletére emelt templom alaprajza latin keresztet formáz, stílusát tekintve klasszicizáló barokk. Az orgona magassága 12 méter, melynek szekrényzete vörösfenyőből készült. A székesegyház alatti sírbolt Szombathely püspökeinek és kanonokjainak temetkezési helye. A csoport ezután átvonult a püspöki palotába, ahol 2017 óta végre mindenki számára látogathatók a rezidencia helyiségei. A Szily János Egyházmegyei Gyűjtemény és Látogatóközpont létrejöttével mind a műkincseket, mind a kiemelkedő személyiségek emlékki-

állításait egyetlen vezetett túra keretében tekinthetik meg az érdeklődők. A zarándoklat másik célpontja az egykori bencés apátság, Ják monumentális bazilikájának a megtekintése volt, amely építmény a magyarországi román építészet kiemelkedő, szinte már szimbolikus alkotása. A hazai középkori nemzeti monostorok egyedülálló épségben fennmaradt képviselője, mely művészi gazdagságával, a táj képébe illeszkedő mesteri elhelyezésével hívja fel magára a figyelmet. A bazilika bár látogatható, de a belsejében jelenleg jelentős felújítási munkák folynak, így eredeti fényéből kevés látható. A KÉSZ Marcali Csoportjának zarándoklatát a Nemzeti Együttműködési Alap (NEA), a Miniszterelnökség és a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. támogatja.

Kórházkarácsonyok

SZÖVEG: KISS IVÁN

Még jó tíz évvel ezelőtt a marcali kórház ápolási igazgatója vetette fel az ötletet, hogy karácsony táján rendezhetnénk egy kis vallásos ünnepet a betegeknek, különös tekintettel a krónikus és ápolási osztályon. Mivel minden héten csütörtökön végiglátogatjuk a betegeket, lelki vigaszt nyújtunk és viszem az Oltáriszentséget. Ketten szoktunk áldoztatni, egy volt katonatiszt a segítségem, aki nagy rutinnal hangot talál a volt tisztársaival. Meglepő módon a kórházban nagyobb a hitélet, már 20 éve odajárunk és várnak bennünket. A betegek nagyobb része áldozik, már várják az Úr Jézust. Ritkán találkozunk elutasítással, azt is meg kellett tanulni kezelni, nagy szeretettel válaszolni vissza.

Jelképes ajándékként a betegek kapnak tőlünk egy narancsot és egy karácsonyi szentképet, de a legfőbb ajándék az Oltáriszentségben jelen lévő Úr Jézus lesz.

A krónikus osztályon kezdünk, ahol a folyósóra rendben kiültetik a betegeket, szépen feldisznított karácsonyfávar minket. Egy kis erősítést is viszünk magunkkal: közösségeink szépen éneklő tagjait, meg elvisszük

nyolcadikos hittanosainkat is, hadd lássák a kórház belső világát. Ez utóbbi döntésünk telitalálat volt. A legtöbb gyermek most jár először súlyos betegek között, a gyermekek arcán döbbenetet lehetett látni, és készségesen közreműködnek a narancsok és szentképek kiosztásában. A kórházban másképpen szól a Mennyből az angyal, másképpen jönnek a pásztorok. Csillogó és könnyes arcok a betegek között, hiszen sokuknak mi vagyunk a látogatók karácsony táján, mert sokszor a hozzátartozóik nem érnek rá őket meglátogatni. Sosem felejttem el a fejkendős nénit, aki megsimogatta a kezemet és azt mondta: a jó Isten áldja meg magát ezért a narancsért, legalább lesz mit adnom az unokámnak ha meglátogat. Liturgia következett sok énekkel, melyben a betegek is bekapcsolódtak. Az áldozás pillanatai is gyönyörűek,

mert ez a „hópehely ostya, kis búzakenyér” eljött ide a kórház folyosójára. A legtöbb beteg áldozik áhítatos lélekkel. Ezután következnek az ágyhoz kötött betegek látogatása, mely inkább a keresztút földi jelenléte. Gyermekünket nem is engedjük be a kórtermekbe. Itt is van bőven áldozó. A kórház nővérei is segítenek, nekik ez óriási munka. A kórteremből ki- és beszállítaniuk kell a betegeket. Isten áldja meg hősiességüket!

Majd következik az ápolási osztály, ahol hasonló a liturgia, és a belgyógyászaton és a sebészetben is végigvonul csoportunk. Itt is felhangzik a Mennyből az angyal.

Minden kórházkarácsony után úgy érezzük, hogy mi lettünk gazdagabbak. Elvihettük az örömhírt azok közé, akik társai Krisztus szenvedésének, vagy akiknek csak mi vagyunk a karácsony.

Elgondolkodom a karácsonyi éneken: Dicsőség a magasságban Istennek. Mintha ezek a szenvedő emberek ezt dudálják önmagukban, és békeiséget kívánnak a jóakarató embereknek! Jó lenne, ha köztünk is ennyi lelki béke lenne!

A kórházban más a karácsony, mint a családokban. Ilyenkor a legtöbb beteghez eljönnek a családtagok egy kis időre.

Köszönjük Istennek, hogy bepillantást enged a kórtermekbe a betegek közé.

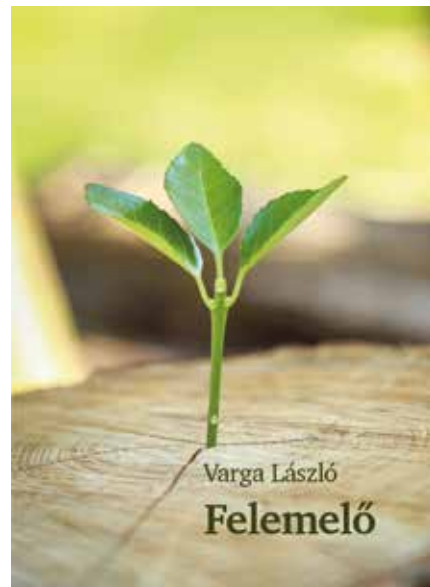
Felemelő kötet a megyéspüspöktől

Felénk nyújtott aranytálca

SZÖVEG: LŐRINCZ SÁNDOR

Felemelő – ez a címe Varga László kaposvári megyéspüspök legújabb kötetének, amelyet az előszóíró Komár Nelli „felénk nyújtott aranytálcanak” tart. Valóban az, mint ahogy valamennyi lelki-gyakorlatos könyve, amely a Szent Imre Öröksége Ifjúsági és Szociális Alapítvány kiadásában az elmúlt évek során megjelent. Az viszont tőlünk függ, hogy erről az aranytálcáról mit veszünk le, milyen gondolatokat teszünk magunkévá, s egyáltalán: akarunk-e élni a felkínált ajándékokkal. A Felemelő arra vállalkozott, hogy megmutassa, miként élhetünk Isten jelenlétében, szeretettől átfűtött testünk hogy válhat a Szentlélek templomává. A kötet rendet tesz kicsinyhitőségünk, s félelmeink terén is – bebizonyítva, hogy nem a világ félelmetes, hanem a hitünk oly kicsi. A szerző azt tanácsolja: bűneinket nem megmagyarázni, tagadni vagy elemezni kell, hanem kivinni a fényre, s ez által olyanná

válnak, Kis Szent Teréz hasonlatával élve, mint „a vízcsepp, amely a tüzes platnira hullik.” Rejtőzködő démonaink – egyebek mellett a gőg, a kevélység és a hiúság – is felettebb veszélyesebbek, mivel olyanok, mint a kaméleonok, mindig változtatják színüket. Örülök, hogy a főpásztor a krisztusi örömről is szól, hiszen az öröm, a derű és a humor kéz a kézben járnak. Püspökké szentelése utáni interjújában nem véletlenül jegyezte meg maga is: A püspökség is hit, humor és gyomor kérdése. Az életünket át-átszövő szellemi harc is szóba kerül. E sokunkat érintő, lelkünket megméltelyező gonosz erő azonban legyőzhető. Már kereszttségünkben ígéretet kaptunk erre, s „minden kudarc, katasztrófa meghívás és lehetőség, hogy fénné váljunk a sötétben, reménnyé a reménytelenségben.” Megosztottság, ellenségszeretet, irgalom, szabadság, engedelmisség, itélkezés, megtérés és szépség, az egyház jövőképe – mind-mind megjelenik e tenyéryi, egy lelki-gyakorlat-felérő, Fábry Kornél atya természetfotóival illusztrált könyvben, amely a mérgező kereszténységről is beszél, „amely elittu-

datával, képmutató magatartásával, biztos erkölcsi ítéleteivel beszenyenezi a kapcsolatokat, és az Istent keresőket messzire taszítja.” A szerző – csakúgy, mint korábbi prédikációival és kötetekkel – ezúttal is a csend forradalmát hirdeti a zaj diktatúrájával szemben, s nagyon égőnek tartja, „hogy kevés az égő, az Isten szeretetében égő, tüzes szívű keresztény.” Ha értő olvasóra lelnek a Felemelő sorai, a befogadó valóban megajándékozott lesz.

„Hirdesd az igét, állj elő vele akár alkalmas, akár alkalmatlan!”

Orgonaszentelés Attalában

SZÖVEG ÉS KÉP: KLING MÁRK

Október 20-án, Szent Vendel napján búcsúti szentmise keretében Varga László megyéspüspök megáldotta az újonnan elkészült orgonát az attalai Szent Vendel-templomban. A kétmanuálos, mintegy húsz regiszteres orgona Németországból érkezett, melyet Pusker János attalai orgonaépítő a helyi viszonyoknak megfelelően építtet át. Az orgona legnagyobb síjja 2.6 méteres. A szentmise prédikációjában a főpásztor az örömhír továbbadására buzdította a híveket: „Október a misszió hónapja. Szükség van a misszióra, s arra, hogy

akik megkeresztelkedtek Jézus Krisztusban, ne csak azzal tegyenek tanúságot hitükől, hogy elvégzik a napi imádságaikat,

tusban és szeretjük őt, akkor tudunk róla beszélni. Hirdesd az igét, – hallottuk a szentleckében Szent Pál apostol levelében – állj elő vele akár alkalmas, akár alkalmatlan.

s eljönnek hetente egyszer a szentmisére, hanem azzal is, hogy beszélnek a hitről. Tudunk-e beszélni róla? Van-e tapasztalatunk arról, hogy miért jó katolikusnak lenni? Vajon szeretjük-e az egyházat? Szeretjük e a saját egyházunkat? Ha nem, akkor miért nem, s ha igen, akkor miért szeretjük? Felvállaljuk-e az odatartozásunkat?

Kérjük a Szentlelket, hogy legyen bátorságunk felvállalni azt, hogy katolikus keresztények vagyunk. Nem hivalkodásból, hanem alázatból, a körülöttünk élő emberek iránti felelősséggel. Senki más nem fogja nekik elmondani, hogy miért jó kereszténynek lenni. Csak ti tudjátok elmondani, hogy miért jó gyakorolni a hitünket, ismerni az evangéliumot, az örömhírt. S akkor gyümölcsöző és hatékony lesz a hit, melyet mindannyian ajándékba kaptunk az egyházunktól.” – fogalmazott a főpásztor, akinek szavai után Istvánka Vince attalai plébános adott hálát az elkészült munkálataikért.

Ma már kevés, hogy eljövünk a templomba. Azzal, hogy itt vagyunk, kifejezzük egymás felé, hogy egy közösséghez tartozunk. Ha hiszünk Jézus Krisztusban

Fülöp Zsuzsanna szerkesztésében a Kairosz Kiadó gondozásában jelent meg a „Szent magyaroknak tiszta lelkét nézzed” című kötet, amely a magyar szenteket és boldogokat gyűjti egybe. Csakúgy, mint a kaposfüredi templomparkban felállított Kling-emlékmű, melyről Tomanek Péter plébános azt tartja: „A kaposfüredi Szent Órangyalok Plébánia képviselőtestülete és hívei fogalmazták meg a vágyat,

hogy olyan emlékművet készítsenek, ami egyszerre állít emléket a közel száz magyar szentnek és boldognak, akikre mi magyarok büszkék lehetünk, és akik közül többet világszerte ismernek és példaképnek tekintenek. A négy méter magas gránit emlékmű egyedülállóan állít emléket az összes magyar szentnek és boldognak. Ők azok, akik példát adnak nekünk a hiteles, tartalmas emberi életről, és utat mutatnak nekünk az örök életre.”

